

de

negerprediker:

father divine

D O O R A . C R A M E R

Het is ongeveer vijftien jaar geleden, dat men voor het eerst hoorde van een negerprediker, die in een klein vissersdorpje op Long Island in een oude schuur zijn predikingen hield en daar aan ieder die wilde vrije maaltijden verschafte. Wie genoeg honger of belangstelling had om de tocht te ondernemen vond de verschillende verhalen bewaarheid. In een oude schuur vond hij werkelijk een lange gedekte tafel, beladen met een overvloed van voedsel en aan het hoofd daarvan een neger van kleine gestalte met een intelligent, volkomen onbewogen gezicht. Zijn volgelingen waren een bonte groep van enthousiaste negers, die met al de kinderlijke spontaneïteit van hun ras zich overgaven aan dezen man, die ze geloofden te zijn de incarnatie van God.

Dit alles is lang geleden. Sindsdien is de aanhang van „Father Divine” enorm gegroeid. De tijd van de eenvoudige bijeenkomsten in de kleine schuur op Long Island ligt lang achter hem. Op het ogenblik is Father Divine een man van betekenis. Hij speelt zelfs een rol in het politieke leven. Hij is een veel besproken fi-

guur in het tegenwoordige New-York en de meest fantastische verhalen doen over hem de ronde.

Men zit in een gezelschap en plotseling ziet men een gezicht opleven door een geamuseerde glimlach.

„Heb je gehoord, Father Divine.....” Het is heel moeilijk om uit deze verhalen een begrip te krijgen van zijn persoonlijkheid. Er wordt wel van hem gedacht dat hij niets anders is dan een handige zakenman of een ijdele fantast, maar er moet meer in hem zijn dan alleen dat. Niemand weet eigenlijk precies wat er in dezen man omgaat, wat hij voor heeft en waar hij de enorme sommen aan baar geld vandaan haalt, waarmee hij nieuwe colonies sticht, de duurste automobielen koopt en zich zelfs de moderne weelde kan verschaffen van een eigen vliegtuig.

In Harlem, de negerbuurt van New-York, heeft hij zijn hoofdkwartier in een oud stenen huis van vijf verdiepingen, dat door zijn volgelingen naïef Heaven wordt genoemd. Er zijn op het ogenblik in Amerika over de honderd van deze Heavens. In New-York zelf zijn er zestien, officieel bekend als „Kingdom Extensions”.

Vanuit zijn hoofdkwartier spreidt Father Divine zijn invloed ver over de wereld. Hij heeft niet minder dan acht secretaresses, die de dagelijkse stroom van brieven beantwoorden, die hem van uit alle delen van de wereld bereiken. Nog steeds worden nieuwe Kingdom Extensions opgericht, niet alleen in Amerika, maar er bestaan er zelfs in Zwitserland en Australië.

Maar wie op een laat uur in de avond, wanneer men de meeste kans heeft hem daar te vinden, de donkere 115-de straat binnen komt vindt niets van al de glorie die men onwillekeurig verwachten zou. Men vindt er de meest naïeve uitingen van een primitieve aanbidding, amusant en bekoorlijk en buitengewoon interessant als verschijnsel. Voor de nuchtere buitenstaander is de Heaven een van de vele oude verwaarloosde huizen, die in de straat staan. In de gebouwen ernaast heeft Father Divine zijn eigen winkels, een drukkerij voor zijn eigen couranten, een restaurant en een wasserij. Overal, in de etalage van de kruidenierswinkel en de wasserij, op alle deuren en zelfs op de auto's van de volgelingen vindt men de volgende opschriften:

„Father Divine is God.“

„Peace“.

Op een draaischijf met sinaasappelen en bananen in de etalage van de groentewinkel staat: Righteousness-Truth-Peace. Father Divine is God.

In zijn courant vindt men de volgende soort advertenties:

Een zekere „angel“ doet de was voor de andere „angels“ tegen een bijzondere lage prijs, vrij gehaald en gebracht. Peace. Thank you Father.

Father Divine noemt zijn werk hier een „Peace Mission“ en dit „peace“ is voor zijn volgelingen een wachtwoord en een groet geworden. Meestal gevolgd door: „Thank you Father“. Want volgens zijn volgelingen komt alles, geestelijk en materieel, van Father Divine.

Wie een volgeling iets geeft of hem een dienst bewijst, krijgt geen directe dank van hem, maar hoort een verheerlijkt: „Thank you, Father.“

Toen ik mij voor het eerst, op een avond laat, in deze vreemde atmosfeer begaf voelde ik me niet helemaal veilig en stond enigszins weifelend voor de stoep van het

de beschrijving de „Heaven“ moest zijn. Maar direct werd ik bemoedigd door een paar stralende bruine gezichten.

„Ga gerust naar binnen. Ga maar gewoon naar binnen. Kom.“

En ze hielden de deur voor me open.

Op de gangen en trappen stond het vol met negers, die mij met een welwillend: Peace, voorbij lieten. Ik liep enigszins aarzelend een van de trappen op en kwam in een verwaarloosde halfdonkere zaal, waar een groep negers bij elkaar zat, tot een doel dat mij niet helemaal duidelijk was. Waarschijnlijk slechts om bij elkaar te zijn en hun gevoelens te uiten. Sommigen zaten te zingen of druk in zichzelf te praten over Father Divine en „how wonderful“ alles was en nu en dan stond er een op en maakte zich vrij van alles wat er in hem omging. Er was een jonge dikke negervrouw met een rond, ongewoon lelijk gezicht dat straalde van goedhartigheid en humor. Ze stond opeens midden in de zaal en gooide alles er uit wat er in haar omging alsof ze het niet meer in zich houden kon. Ze was vroeger een dievegge geweest. Jaren lang had ze geheuld met een man die stal van een grote vleeszaak. Ze kocht de waren wel van hem, maar ze betaalde zo'n lage prijs, dat ze heel goed wist, dat het niet eerlijk verkregen kon zijn. Hele dikke hammen kreeg ze voor een halve dollar. De herinnering eraan maakte haar opeens weer enthousiast.

„Van die heerlijke dikke hammen, vers gerookt“, zei ze, „waar een ander wel vijf dollar voor betaalt. En hoe die hammen smaakten.....“

De hele zaal begon te lachen, kinderlijk zoals negers dat doen en zij zag er opeens de humor van in en begon mee te lachen en op haar knieën te slaan. „O, wat een hammen.....“

Toch was het slecht wat ze deed. Maar ze kon het niet laten. Tweemaal had de politie haar al te pakken gehad en ze had geen rust meer in haar leven.

Tot ze op een avond Father Divine had leren kennen en toen was alles veranderd. Ze was een nieuw mens geworden en ze was hard gaan werken en alles wat ze tekort gedaan had aan anderen was ze aan het terug betalen gegaan. En nu was ze gelukkig, zo gelukkig.

„Isn't it wonderful? Thank you, Father.“

